

fra. Et skriftligt Bevis for, at vedkommende ikke er udvist, kan vi ikke skaffe Dem, da Myndighederne her i Preussen ikke nedlade sig til at gøre os nogen som helst Tjeneste. Et saadant Bevis kan kun opnaas, naar de deryørende — altsaa de danske — Myndigheder sætte sig i Forbindelse med de herværende“.

Det synes altsaa at være under et falsk Foregivende, at denne Skruebrækker har erhvervet sig denne Begunstigelse fra den daværende, for øvrigt ikke meget ærede Justitsministers Side. Jeg bad derfor Alberti om at undersøge Sagen, men det gjorde han ikke. Trods mange gentagne Forsøg fra min Side paa at faa Dokumenterne tilbage, lykkedes det mig ikke, og først efter hans Afgang modtog jeg et Brev fra den nuværende Justitsminister, hvori han meddeler mig, at denne Sag laa til ham efter Albertis Afgang, og han meddeler endvidere, at der formentlig ikke, i alt Fald ikke paa det nuværende Grundlag, kunde gøres noget videre ved denne Sag. Justitsministeren tilføjede, at Tilladelsen var givet Hummelhof i Henhold til den paagældende Lov.

I denne Lov, som formentlig er Loven af 1. April 1896, staar der i § 2, at til at forestaa Pasningen af eller selvstændig at passe de nærmere nævnte Dampkedler udkræves, at den paagældende er ædruelig og paalidelig samt er i Besiddelse af et af Fabriktilsynet udfærdiget Certifikat, indeholdende Attest for, at han enten har underkastet sig de ved Lovene af 10. April 1874 og 30. Marts 1892 foreskrevne Eksaminer for Maskinister eller har bestaaet den i næste Paragraf ommeldte særlige Prøve for Kedelpassere for Kedler paa Låndjorden (eksaminerede Kedelpassere). Og i § 5 hedder det: „Under særlige Omstændigheder kan Justitsministeren bevilge Undtagelse fra de i § 2 givne Forskrifter“. Efter min Mening er den anførte Bestemmelse i § 5 en ret uforansvarlig Lovbestemmelse, naar den altsaa kan bruges til ved Hjælp af troløse Kammerater, de saakaldte Skruebrækkere, at bekæmpe hæderlige Arbejdere, der søge at forbedre deres menneskelige Vilkaar. Jeg mener, at det at give en saadan Person, som oven i Købet er dumptet ved Maskinpassereksamen eller maaske rettere, efter hvad der siges, har

forladt Eksamen, et Certifikat, strider ganske mod Aanden i Loven af 1. April 1906. Denne tilsigter jo at sikre en god og kyndig Pasning af Maskiner, men der kan ikke være Tale om en saadan Sikring i de Tilfælde, hvor vedkommende ikke har bestaaet nogen Eksamen.

Naar det nu siges, at den vedkommende Person er en fordreven Sønderjyde, synes jeg ikke, at det gør Sagen bedre i og for sig; men naar det oven i Købet er saaledes, efter hvad Fagforeningen hævder, og efter hvad der foreligger i Skrivelsen fra den paagældende By, at det Foregivende, som han har anført overfor Ministeren, er falsk, mener jeg ikke, det er for meget forlangt, at Certifikatet atter bliver taget fra denne Person. Jeg vil derfor gerne bede den højtærede Justitsminister om at undersøge denne Sag, eventuelt ved at forhøre sig hos de paagældende tyske Myndigheder derom. Denne Sag angaar jo ogsaa paa sin Vis Spørgsmaalet om Sandhed og Ærlighed i Administration og offentligt Liv, det, som der nu tales saa meget om. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister hurtigst muligt vil sætte sig i Bevægelse, for at vi kunne faa Klarhed ogsaa i dette Spørgsmaal.

Jeg vil dernæst til Slut henlede Rigsdagens og Regeringens Opmærksomhed paa Nødvendigheden af nu at tage fat paa Løsningen af Jordspørgsmaalet. Navnlig i disse Tider, hvor hele Samfundsmaskineriet ligesom stønner under Pengemagtens Forbrydelser og de Ulykker, som flyder af — disse Ulykker, der dog til sidst ramme Arbejderen og den mindre Mand haardest og ramme dem uførtjent ved Arbejdsløshed og Nød —, maa det være vor Opgave direkte eller indirekte at give de flest mulige Mennesker Adgang til at udnytte Jorden og dens Goder. I København og de større Provinsbyer kan man maaske nok i nogen Grad ved Iværksættelse af offentlige Arbejder og ved direkte Støtte raade Bød paa en Del af denne Nød, som desværre allerede har vist sig og sikkert i den kommende Vinter vil vise sig i en ret uhyggelig Grad. Men disse Forholdsregler kunne dog ikke forslaa ret meget overfor et saadant socialt Onde, som vi for Tiden kæmpe med her i Lån-